

Arrest

nr. 132 691 van 3 november 2014
in de zaken RvV X en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om respectievelijk de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring enerzijds en de nietigverklaring anderzijds te vorderen van de beslissing van 20 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikkingen van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 februari 1969.

Op 24 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Op 20 mei 2014 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2d lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 24.10.2013 werd ingediend door:

Naam: V.

Voornaam: Z. Nationaliteit: Kroatië Geboortedatum: 16.02.1969 Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

In casu werd door de gemeente de eerste beslissing tot weigering van het verblijf zonder bevel om het grondgebied genomen (betekening dd. 17.04.2014) met de mededeling dat betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken. In casu dient toepassing gemaakt te worden van het artikel 51§1 van het Vreemdelingbesluit. (Arr. RvSt. Nr 216.848 dd. 14.12.2011).

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- bevestiging vliegreis dd. 30.08.2011 (Charleroi-Belgrado-Charleroi) en 16.08.2013 (vanuit Belgrado) op naam van de referentiepersoon (en derden) welke aantonen dat de referentiepersoon op deze data in Belgrado was, niet dat ze betrokkene daar ontmoette; attest Nederlandse taalles op naam van betrokkene: deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan.

- bevestiging vliegreis dd. 20.09.2013 (Belgrado-Charler-Belgrado) op naam van betrokkene, met vermelding van de gegevens van de referentiepersoon; printscreen Facebook-gesprek tussen betrokkene en de referentiepersoon (september-oktober 2013); inschrijvingsformulier Nederlandse taalles dd. 22.01.2014 met vermelding van het adres van de referentiepersoon; verklaring wettelijke samenwoning dd. 24.04.2014: deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

- overzichtslijst telefoonverkeer telenet voor de periode mei-juli 2013: deze overzichtslijst werd opgesteld voor klantnummer 76978668, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of zij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen een zelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers 156 127 en 155 986, en dat beide verzoekschriften werden ingediend op dezelfde dag, namelijk 25 juni 2014. Wegens vernochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

2.3. Hierop gewezen ter terechtzitting doet de verzoekende partij afstand van haar vordering in de zaak gekend onder rolnummer 156 127. De verwerende partij heeft hier tegen geen bezwaar.

3. Onderzoek van het beroep voor wat het verzoekschrift betreft overgemaakt in de zaak gekend onder rolnummer 155 986

3.1. Vooreerst wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij het voorwerp van haar vordering tot schorsing en nietigverklaring omschrijft als volgt:

“Dat de verzoekende partij in eerste instantie bij huidige beroepsakte beroep instelt tegen de negatieve beslissing in zake gezinshereniging en in tweede instantie beroep instelt tegen de beslissing bevel tot het verlaten van het grondgebied die op de eerste beslissing gebaseerd is.” (pagina 6 verzoekschrift) en nog: *“Dat bij huidige akte het bevel tot verlaten van het grondgebied wordt bestreden.”*

Uit deze zinnen moet worden afgeleid dat de verzoekende partij haar vordering tegen zowel de beslissing tot afgifte van het bevel en tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden indient.

3.2. Uit het warrig verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar de verzoekende partij in een eerste onderdeel voorhoudt dat de afgifte van een bijlage 15 inhoudt dat zij een positieve beslissing heeft ontvangen om zich in het Rijk te vestigen, kan deze redenering niet gevolgd worden. De afgifte van een bijlage 15, zoals geciteerd in het verzoekschrift betekent enkel dat er een bewijs wordt overhandigd aan de verzoekende partij dat deze een aanvraag voor een machtiging tot vestiging of een aanvraag voor het verkrijgen van de status van EG-langdurig ingezetene heeft ingediend. Dergelijk document houdt nog geen gunstige beslissing als antwoord op deze aanvraag in. In afwachting van de behandeling van de aanvraag wordt de verzoekende partij voorlopig toegelaten in het Rijk tot 28 juni 2014.

Deze vaststelling heeft tot gevolg dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeven. Bovendien voert de verzoekende partij aan dat de motivering niet afdoende is zoals onder meer opgelegd door artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze stelling is correct. Op pagina 15 van het verzoekschrift verwijt de verzoekende partij dat geen enkele motivering is gegeven waarom een bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven. De verwerende partij heeft in de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nagelaten te vermelden op welke juridische grondslag zij is genomen. De bestreden beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat *“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af”*. Hieruit blijkt dat enerzijds de formele motiveringsplicht is geschonden en anderzijds de materiële motiveringsplicht omdat wel degelijk uit het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij voorlopig gemachtigd was tot verblijf tot 28

juni 2014. Dit klemt nog meer nu de verwerende partij tot op heden geen antwoord heeft verschaft op de aanvraag voor machtiging tot verblijf in het statuut van langdurige werkloze. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid wat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat inderdaad de verzoekende partij tot 28 juni 2014 in het Rijk mocht verblijven.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd en de overige onderdelen van het middel, in de mate dat zij gericht zijn tegen deze beslissing, moeten niet worden onderzocht.

3.4. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten automatisch de vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het enige middel zal dan ook onderzocht worden in zoverre het gericht is tegen de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.5. De verzoekende partij voert op algemene wijze de schending van de formele motiveringsplicht aan. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing die de weigering van het verblijf is, vermeldt de juridische grondslag waarop zij steunt, met name artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en legt de feitelijke reden uit: verzoekende partij heeft onvoldoende aangetoond dat zij met de partner één jaar ononderbroken heeft samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en elkaar driemaal voorafgaand aan de aanvraag ontmoet hebben, terwijl zij geen kind hebben.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing zich steunt luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”

Er kan in casu enkel vastgesteld worden dat geen concrete grieven kunnen teruggevonden worden die gericht zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De motieven dat

“- bevestiging vliegreis dd. 30.08.2011 (Charleroi-Belgrado-Charleroi) en 16.08.2013 (vanuit Belgrado) op naam van de referentiepersoon (en derden) welke aantonen dat de referentiepersoon op deze data in Belgrado was, niet dat ze betrokkene daar ontmoette; attest Nederlandse taalles op naam van betrokkene: deze documenten hebben geen enkele link met de aangehaalde relatie, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan.

- bevestiging vliegreis dd. 20.09.2013 (Belgrado-Charler-Belgrado) op naam van betrokkene, met vermelding van de gegevens van de referentiepersoon; printscreen Facebook-gesprek tussen betrokkene en de referentiepersoon (september-oktober 2013); inschrijvingsformulier Nederlandse taalles dd. 22.01.2014 met vermelding van het adres van de referentiepersoon; verklaring wettelijke samenwoning dd. 24.04.2014: deze documenten tonen niet aan dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Ze zijn dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

- overzichtslijst telefoonverkeer telenet voor de periode mei-juli 2013: deze overzichtslijst werd opgesteld voor klantnummer 76978668, toebehorend aan de referentiepersoon. Er kan uit deze documenten echter niet afgeleid worden met wie de referentiepersoon telefoneerde, en of zij tijdens deze periode telefonisch contact had met betrokkene. Ze kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”, die steun vinden in het administratief dossier worden niet weerlegd zodat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers 156 127 en 155 986 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand in de zaak 156 127 wordt vastgesteld.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 5

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2014 is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN